
HEGYVIDÉKI IGEHIRDETÉSEK

ERŐ LELKE

2Timótheus 1,6-7

2016. 05.01.

IGEHIRDETŐ: SZABÓ ISTVÁN

Lekció: Apostolok cselekedetei 1. rész 1 – 5. vers

Imádkozunk. Köszönjük Mennyei Atyánk a mi Urunk Jézus Krisztusunk által, hogy hűséges Mennyei Atyaként minden ígéretedet betöltöd, amelyeket nekünk adtál, hogy életünket teljességre és boldogságra vezessed. Köszönjük, hogy Szentlelked hatalmában megtanítasz bennünket minden igazságra, ismeretre, de legfőképpen a szeretetnek útjára, hogy igaz szívvel, teljes lélekkel szeressünk Téged, ragaszkodjunk Hozzád, járjunk a mi mesterünk, Jézus Krisztusunk útján, hogy az Ő büntető áldozata teljességgel a miénk lehessen, s Őáltala és Őbenne boldog gyermekekké lehessünk. Köszönjük Mennyei Atyánk, hogy a mai napon is egybegyűjtöttél bennünket, s köszönjük, hogy mikor megnyitjuk szívünket és lelkünket, boldog bizodalommal tehetjük és várhatjuk, hogy elküldöd szent Igédet, világosságodat reánk ragyogtatod, s megajándékozol bennünket erőiddel, bölcsességeddel, igazsággal. Jöjj hát közénk, ragyogtasd ránk Igédet, töltsd be szívünket, lelkünket Szentlelked hatalmával. Krisztusért, a mi Urunkért kérünk, hallgass meg bennünket. Ámen

Textus: Emlékeztetlek téged, hogy gerjeszd fel az Isten kegyelmi ajándékát, amely benned van az én kezeimnek rád tette által. Mert nem félelemnek lelkét adott nekünk az Isten; hanem erőnek és szeretetnek és józanságnak lelkét. *2Timótheus 1.6-7:*

Szeretett gyülekezet, kedves testvérek! Azt olvastuk a lekciónban, Lukács evangélista szép bevezető soraiban, melyekkel az Apostolok cselekedeteiről írott könyvet megnyitja, hogy voltaképpen folytatja mindazt, amit evangéliumában elkezdett. Evangéliumában Jézus Krisztus szavairól, tetteiről számolt be, az Apostolok cselekedeteiről írott könyvben pedig azokról szól, amelyek Krisztus feltámadása, mennybemenetele és pünkösd után, a Szentlélek kitöltése után történtek. Megnevez néhány időpontot is. Azt mondja, hogy Krisztus feltámadása után, mennybe-meneteléig (áldozó csütörtökig) negyven napot töltött tanítványával. Mi hozzá számoljuk azt a tíz napot, amely még pünkösdig eltelt. Ebben a negyven napban – mondja az evangélista – a feltámadott Jézus Krisztus bizonyító jeleket adott a tanítványoknak arról, hogy Ő él és megtanította őket arra, ami Isten országára tartozik.

De legkiváltképpen arra kell most odafigyelnünk, hogy a mi Urunk Jézusunk mindezt a Szentlélek erejében tette. És ez a tanítványokat még inkább Szentlélek-várással tölti el. Ki a Szentlélek? Pál apostol, amikor Timótheust buzdítja, azt mondja: nem félelem lelkét adott nekünk Isten, hanem erőnek, szeretetnek és józanságnak lelkét.

Beszéljünk a Szentlélekről! Mert ha igazán Isten országáról beszélünk, akkor mindig a Szentlélek erejében tesszük azt. Régi szép, egyházi szimbólum, – a Szentlélek jelképe: a galamb. A Lélek lebegett a vizek felett – olvassuk a teremtés történetében –, kiterjesztett szárnyakkal a káosz fölött. És aztán Isten szavára a zűrzavarból világrend lett. Amikor a mi Urunk Jézus Krisztusunk megkeresztelkedett, meghasadt az ég és alászállott a Szentlélek galamb formájában. Most elég ez a kép.

A Szentlélek szimbóluma a galamb. Az egyik hitoktatónk mesélte, hogy amikor ismételték a tanultakat, megkérdezte a gyerekeket: mondják csak meg, melyik állat szimbolizálja számunkra leginkább a Szentlelket? Mire egy kis okos, csillogó szemű fiúcska rögtön föl pattant és mondta: az elefánt! Ajánlom ezt az egyszerű megjegyzést mindazoknak a figyelmebe, akik az emberi lélek transzcendens dimenzióival foglalkoznak. Nagy titok, amikor az ember hall, tapasztal valamit, egészen különös módon köti a maga világához. Én ma nem akarom ennek a kis hittanos fiúnak a bementése nyomán bevezetni, hogy ezután a Szentlelket az elefánt szimbolizálja, mégis elgondolkoztam a megmosolyogtató eseten: ugyan, mi vezet egy zsenge emberi lelket arra, ha azt hallja, hogy Szentlélek, bár tanulta, olvasta, rajzolta a galambot, mégis azt mondja, hogy elefánt. Talán azért, mert Pál apostol azt mondja Timótheusnak: nem a félelemnek lelkét adta nekünk Isten, hanem az erőnek a lelkét...? Hadd szóljak ma erről úgy, hogy közben nem feledkezem el az apostol szaváról, tehát a szeretetről és a józanságról is szólunk. De ma hadd szóljak az erőről.

A Szentlélek az az isteni személy a Szentháromságban, akire ráterhelhető minden! Mindent rá lehet tenni a Szentlélekre. Ha föllapozzuk Jézus búcsúbeszédeit, amelyeket a tanítványainak mondott az utolsó vacsorakor, (ezeket János evangéliuma rögzíti), és ha hozzá olvassuk ezekhez Jézus Krisztus más ígéreteit is a Szentlélekről, akkor mindjárt ilyen dolgok kerülnek elénk: a Szentlélek a mi vigasztalónk, aki elé oda vihetjük minden szorongásunkat, félelmünket, tehetetlenségünket.

És a vigasztalás titka, amelyen konkrét volt ott, abban a helyzetben a tanítványok számára, éppolyan konkrét a mi számunkra is. A tanítványoknak mesterük halálára, majd feltámadásra és mennybemenetelére kell készülniük, aztán arra, hogy ki kell lépniük a komfortzónájukból, és el kell vinniük az üdvösség jó hírért ismeretlen helyekre, tudatlanokhoz, tájékozatlanokhoz, mi több, ellenségekhez. Az ő helyzetükben a Szentlélek volt a vigasztaló, a paraklétosz, az ügyvéd, a pártfogó, akit magunk mellé hívhattak, és minden szorongásukat, félelmüket, tehetetlenségüket rátehették. A Lélek az erő Lelke. Elbírija terheinket. Nagy bátortítás van ebben számunkra is, különösen egy olyan világban, ahol a tehetetlenségünk miatti szégyenkezésünknek olyan súlya van, hogy már-már megbénítja és földre nyomja az embert. Nemrégiben olvastam egy filozófustól, aki elég szomorú dolgokat mond a mi korunkról, de úgy általában az emberekről is, hogy a mai ember voltaképpen selejt-létben él. Selejt a mai ember. Könnyű félredobni, könnyű félrerakni. Ha nem alkalmas valamire, máris félreteszik. Ha elkopik valamiben, amiben alkalmasnak gondolta magát, selejtessé válik és félreteszik. Jól ábrázolja ezt, hogy ma már, ha vásárolunk valamit, meg se nézzük a garanciáját. Mert tudjuk, hogy eleve úgy gyártják, például az apró háztartási gépeket, hogy egy, két, három éven belül elromlanak. Ezért nem érdemes szerelőt hívni, nem érdemes javíttatni, ki kell dobni, – selejt. Nemrégiben volt itt a kerületünkben lomtalanítás, végigsétáltam itt egy-két utcán, látom, két-, három-, négy-, öt éves háztartási készülékek voltak kidobva. Ez egy selejtkultúra, ez egy selejt-civilizáció. Pár évvel ezelőtt hallottam egy rádióriportot Angliából, ahol előkerült egy hatvan évvel ezelőtt gyártott, és még működő hűtőszekrény. Egyetlen példány maradt belőle, és ma ipari múzeumban mutogatják, lám, azelőtt tudtak olyan hűtőgépet készíteni, amelyik mind a mai napig működik és egyszer sem még volt szerelő keze alatt. Ma már más a világ, értjük, amit a filozófus mond, hogy selejt-létben vagyunk. Olykor a Krisztus-követőket is eltölti ez az érzés. Ha sor kerül itt valami nagy selejtezésre, akkor velünk kezdik, legalábbis mintha a nyugati civilizáció efféle hajlandóságokat mutatna. Világszerte keresztyénüldözés zajlik, és a nyugati civilizáció, amely mégiscsak legalábbis részben keresztyén gyökereken nőtt fel és mind a mai napig azokon táplálkozik, lehajtja a fejét, nem szól egy szót se. Amikor valahol gúnyolják, csúfság

tárgyává teszik a keresztyénséget, kifigurázzák vagy megsemmisítik a keresztyén értékeket, vagy ellenkezőjébe fordítják, lehajtjuk a fejünket, széttárjuk a kezünket. Már semmire nem vagyunk jók. Sőt, hadd fokozzam ezt a selejtzérzésünket érzésünket, hogy aztán még bátrabban menjünk a Szentlélek Istenhez. Jézusnak van egy példázata, nem sokat szoktuk idézni. Azt mondja Jézus, hasonló az Isten országa a tengerbe vetett háléhoz, amelyet kihúznak a halászok, beemelik a csónakba és kiválogatják belőle a halakat. És amelyik nem kell, azt visszadobják. A selejtzérés válogatást is jelent. De van másféle szorongó érzésünk is. Ma már attól is szorongunk, ha be akarunk fűteni, fel akarjuk kapcsolni a villanyt, azt akarjuk, hogy működjön ez a templomi hangosító berendezés. Mert mindehhez elektromos áramra van szükségünk, ahhoz meg erőművekre van szükségünk. De tudjuk, harminc esztendeje robbant fel a Csernobili atomerőmű, és ma elmondják itt Magyarországon is az orvosok, hogy azóta megszorodott a rákbetegségek száma. Aztán néhány éve felrobbant a Fukusimai erőmű is Japánban, mi pedig itt ülünk egy olyan világban, ahol mindenki nagy energiafogyasztó, mert szükségünk van arra, hogy az egyébként selejtbe menő háztartási gépeinket működtetni tudjuk, és közben nem tudjuk, hogy holnap mi lesz. Biztonságos világban élünk-e? Aztán, ha elkezdünk örök naptárakat nézni, hogy tíz éve, húsz éve, ötven éve, száz éve mi történt a világban, mondjuk éppen most száz éve, egy ilyen szép májusi napon hogyan mentek a magyar bakák halálba az olasz fronton, akkor még inkább fokozódik a rossz érzésünk, a nyugtalanságunk, a félelmünk.

Azt mondja az apostol Timótheusnak, hogy nem félelemnek (mások így fordítják: nem gyávaságnak vagy nem féltékenységnek) a Lelkét adta nekünk Isten, hanem – hadd mondjam ma, a szakaszból kiemelve – az erőnek a Lelkét adta. És ez első renden azt jelenti, hogy minden félelmet, minden szorongást, minden aggodalmat rá lehet tenni Isten Szent Lelkére, – elbírja. Mert amikor a mi Urunk Jézus Krisztusunk azt mondja tanítványainak, hogy ne szomorkodjatok, és ne féljete, mert elküldöm nektek a Szentlelket, a vigasztalót, a paraklétoszt, a pártfogót, – akkor az erőnek a Lelkét ígéri. Különös szót használ itt Pál apostol. Erről is szólni kell, nem lesz nehéz megértenünk, hiszen a magyar nyelv is tökéletesen vissza tudja adni ezt. Itt a dinamisz szó áll. Mondhatná az exusziát is, amely a teljhatalmat jelenti, hiszen Istené a teljhatalom, Istené minden hatalom végtelensége, Isten hatalma végtelen és kimeríthetetlen. De amikor hozzánk lép a Szentlélek, akkor a mozgásban, működésben lévő erő jelenik meg. A Szentlélek mozgásba hozza az életet, mozgásba hozza a vigasztalást, mozgásba hozza az áldásokat, és minket is mozgásba hoz. Timótheusnak mondja ezt, akit beállított egy gyülekezetben szolgálatra, aki hihetetlen akadályokba ütközik, akadályozza őt a saját fiatalokora, megjelennek a tévtanítók, és

Timótheusnak nincsen elég önereje, hogy mindezzel szembeszálljon. Megjelennek a gyülekezetben az erkölcsi problémák is, súlyos eltévelyedések, rossz gondolatok, hibás magatartások, végzetes elgondolások. És megjelenik Timótheus saját életében is számos olyan egyéni gond, probléma, amelyek összeadódván, megbénítják őt, tehetetlenné teszik.

Igen, kell arról beszélünk, hogy az ember itt, a 21. században hihetetlen gyorsasággal viszi magát arra felé, hogy félreállítsa önmagát, vagy másként: leselejtezze önmagát. Sokak számára máris értéktelen, semmirevaló az emberi élet, és még azt a keveset is tönkreteszi, ami megmaradt Isten szép világából. Ilyen körülmények között tesszük fel a kérdést még egyszer: kicsoda a Szentlélek? És erre válaszolva azt is mondanunk kell, a Szentlélek az újjászületésnek, az újjáteremtésnek a Lelke. Az erő Lelke. A Lélek, aki ott lebegett a teremtéskor a káosz fölött. Ezt olvassuk a Szentírás elején. Kezdetben teremtette Isten a mennyet és a földet, a föld kietlen és pusztá volt, de az Úr Lelke lebegett a vizek fölött. Egy zsidó Biblia-tudós ezt a szót, hogy „lebegett”, így fordítja: ahogyan a kotlós ül a tojások fölött, kiterjesztett szárnyakkal. És ez a kép azonnal felidézi Jézus szavát, amikor siratja Jeruzsálemet és azt mondja: Jeruzsálem, Jeruzsálem, hányszor akartalak egybegyűjteni, mint kotlós a csibéit, de te nem akartad. Isten Szentlelke az, aki a szárnyai alá gyűjt bennünket, ahogy a zsolttár is mondja: szárnyaid árnyékába menekülök, – és ott vagyok egyedül biztonságban. A Lélek az erő Lelke, aki – ha szabad ezt mondani – magához gyűjti az embert, hogy újjá teremtsen, új életre szüljön.

Ezért, amikor Pál ezt mondja Timótheusnak: nem félelem Lelkét adott nekünk az Isten, hanem erőnek, szeretetnek, józanságnak Lelkét, akkor azt is kimondja, hogy ez a Lélek a mi meghallgatónk. Pál apostol azt mondja a Római levélben, hogy amikor kifogy szívünkéből az imádság szava, amikor eltölt bennünket nemcsak az érzete, nemcsak a tudata is annak, hogy teljességgel alkalmatlanok vagyunk Istenhez kiáltani, akkor a Lélek siet segítségünkre. Amikor bénultság vesz erőt rajtunk, amikor eltölt a teljes sejtjtudat, az elveszettség-érzet, akkor – mondja az apostol – a Szentlélek kiált bennünk, a szívünkben: Abbá, Atyám! Vagyis, ha az újjászülő Lélek odaviszi a kimondatlan és kimondhatatlan fohászzkodásainkat, a szívünk a sejtjelmeit, és sejtjelmeken túli sejtjelmeit Isten kegyelmes trónusa elé, hogy meghallgatást találjunk, akkor ez megfordítva is igaz! A Lélek meghallgat bennünket, érti kimondatlan szavainkat is. Ki a Lélek? – A Lélek a mi meghallgatónk. Merném azt mondani: a Lélek ami barátunk, bizalmasunk. Milyen az igazi barátunk, akivel ha nem találkoztunk tíz éve, akkor sem kell sokat mondanunk egymásnak. Úgy is megosztjuk egymással a gondolatainkat, hogy hallgatunk. Volt egy tiszteletreméltó professzorom, akihez egyszer

látogatóba mentem, és nála egy vele korú férfiút üldögélt. A professzorom udvariasan fogadott, megkínált egy kávéval, leültetett és kész. Nem kérdezett tőlem semmit sem ő, sem a vendége, – ültek, hallgattak. Akkor úgy éreztem, hogy ez afféle kelletlen hallgatás, hogy menjek el minél előbb. De két-három év múlva volt módom megkérdezni ettől a professzoromtól ennek a feszélyezett jelenetnek az okát. Elmondta, hogy gimnazista barátja volt nála, akivel évente egyszer-kétszer baráti találkozót tart, isznak egy pohár kávé és hallgatnak. Együtt vannak és hallgatnak. Értik egymást. Ha mi nem is értjük Isten titkait, az bizonyos, hogy a Lélek a mi legjobb meghallgatónk, megérti a szívünk kimondhatatlan, kifejezhetetlen elgondolható kéréseit, szavait. És a Lélek a vigasztalónk, mert nem elég, hogy nem tudjuk a legfontosabb dolgainkat kimondani, hanem még ennél is jobban gyötör, hogy lesz-e fogantatja annak, amit kimondunk? Ki fogja meghallgatni sok-sok kérésünk, aggodalmunk? Hány szépen elkészített, gyönyörű imádságunk van, amit mondunk újra meg újra! Igaz szavak ezek: Uram irgalmazz, kyrie eleison, hallgasd meg Úram kérésemet! De eltölti a szívünket a kétség, hogy meghallgatást találunk? Isten ugyanis nagyon különös utakon jár velünk. A Hegyi Beszédben azt a boldog biztatást halljuk, hogy még szánkon sincs a szó, Ő már értette kérésünket. Boldog tapasztalat az, hogy Isten megelőz bennünket, érti gyermekei sóhaját is. Máskor pedig évekig, évtizedekig, akár egy egész életen keresztül könyörgünk valamiért, és mintha süket fülekre találna. Hogy van ez? De a Lélek a mi vigasztalónk, a mi paraklétosunk, pártfogónk, ügyvivőnk, szószólónk! Nemcsak azt viszi Isten elé, amit nem tudunk mondani, hanem azt is, amit kimondunk, – ha az Úr Jézus Krisztus nevében mondjuk.

És végül, mint amire utaltam, a Lélek a mi újjászülnök, ő az újjászülés Lelke. Jézus azt mondja tanítványainak János evangéliumában, amikor vigasztalgatja őket: most szomorúkodtok, de olyan a ti szomorúságotok, olyan a ti fájdalmatok, mint a szülő asszonyé, aki a legnagyobb kíno-
 kat, fájdalmakat állja ki, szinte halálos fájdalmakat. De amikor megszülte gyermekét, akkor öröm tölti el, mert ember született a világra. Így lesz a ti szomorúságotok is – mondja Krisztusunk! A Szentlélek az újjászületés Lelke. Ő az, aki a gyávából bátrát csinál, a selejt emberből Isten gyermekét szüli, az elveszett emberből szeretnitudó embert teremt! Ő az, aki a semmibe hulló emberből Isten-gyermekeket szül. Nem félelemnek Lelkét adta nekünk az Isten, hanem erőnek, szeretetnek és józanságnak Lelkét. Milyen a Szentlélek? – A kisgyerek azt mondta, olyan, mint egy elefánt. Mi meg azt mondjuk, a Szentírás kinyilatkoztatása szerint: olyan, mint a galamb, a kiterjesztett szárnyú olyan, mint a galamb, a kiterjesztett szárnyú madár, aki szárnyán emelve visz és emel, elbír. Elbír téged is, elbír engem is, elhordoz mindannyiunkat

is nemcsak türelemmel, szeretettel, jóssággal, vigasztalással, hanem az újjászületés kegyelmével is. Nem félelemnek, hanem erőknek Lelkét adott nekünk az Isten. Ámen

Imádkozunk! Lelkedért könyörgünk Mennyei Atyánk, a vigasztalásnak, az erőnek, az újjászülésnek, a szeretetnek, kegyelemnek Lelkéért. Szentlelkedért könyörgünk, hogy betöltse életünket és Hozzád vezessen bennünket. Lelkedért, hogy életünk minden terhét rátehes-sük, Lelkedért, hogy kimondhatatlan szavainkat is kimondja helyet-tünk, Lelkedért, hogy bizalmunk és bátorságunk legyen Hozzád jön-ni, országod boldog polgáraiként élni, kegyelmedről, Krisztusunkról bizonyosságot tenni. Áraszd ki reánk bőséggel az erőnek, szeretetnek, józanságnak Lelkét!

Kérünk Mennyei Atyánk, erősítsd a szomorkodókat, erősítsd azo-
kat, akik úgy érzik, semmit sem ér az életük. Erősítsd azokat, akiket
már-már elvetettek, erősítsd azokat, akiket megbénít saját rettegésük,
félelmük, megannyi kudarcuk. Erősíts a Te népedet, a Krisztus nevét
megvallókat, az országodért élőket, neved dicsőségét szolgálókat. Erő-
sítsd Urunk a gyászolókat, azokat, akik szomorkodnak és szeretteiket
fájlalják, élő reménységgel, feltámadás erejével, az új életnek dicsősé-
gével. Erősíts bennünket is Mennyei Atyánk itt e gyülekezetben, most,
amikor a szent jegyeket vesszük majd, hogy Lelked hatalmával egy-
gyé lehessünk a mi Urunk Jézus Krisztusunkkal. Erősítsd a Te Igédet
bennünk, hogy szent szolgálattal, szeretettel forgolódhassunk ebben
a világban. Erősíts Urunk a mai napon az édesanyákat, akikre hálás
szívvel gondolunk, és akikre hálás szívvel emlékezünk. Őket, az életre
szülőket, hogy imádságaik, érettünk végzett fáradságuk, szeretetük és
hűségük minden gyümölcsét megteremje a mi életünkben, hadd em-
lékezzünk meg örölk hálás szívben, szeretetben, igazságban. Könyör-
günk Urunk ezért az egész világért, minden nyughatatlansága, ijesztő,
rettentő valósága közepette. Áraszd ki Szentlelked békességét az egész
világra, annyi helyen van háború, annyi ember veszttette el otthonát,
hazáját, annyi ember nem tudja, mit hoz a holnap, annyi nyomorú-
ság és félelem gyötör bennünket. Lelked békességét kérjük Mennyei
Atyánk, az újjászülő Lélekét, aki meg tudja változtatni a hamisat igaz-
zá, az elvesztett megtalálttá, a Te ellenségedet gyermekeddé és bará-
toddá. Krisztusért, a mi Urunkért kérünk, hallgasd meg könyörgésün-
ket. Ámen

LEJEGYZTE: VÁSÁRHELYI PÉTER,
KIADJA: BUDAHEGYVIDÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG
WWW.BUDAHEGYVIDEK.HU